

KURTLARIN TARİHİ

Emily Fridlund Minnesota'da büyüdü. Güzel sanatlar yüksek lisansını St. Louis'teki Washington Üniversitesi'nde tamamladı, Southern California Üniversitesi'nden Edebiyat ve Yaratıcı Yazarlık doktorası aldı. Öykü derlemesi *Catapult*, Ben Marcus'un seçimiyle Mary McCarthy Ödülü'ne layık görüldü, Sarabande Books tarafından basıldı. Fridlund, New York'un Finger Lakes bölgesinde yaşıyor. *Kurtların Tarihi* ilk romanı.

Seda Çingay Mellor 1973 yılında Ankara'da doğdu. Ankara Atatürk Anadolu Lisesi'ni ve ODTÜ Ekonomi bölümünü bitirdikten sonra uzun süre özel sektörde çeşitli görevlerde çalıştı. 2008 yılından beri kitap çeviriyor. *Ben, Kirke, Akhilleus'un Şarkısı* ve Ali Smith'in *Mevsimler Dörtlemesi* de aralarında olmak üzere geniş bir yelpazede yüzden fazla çevirisi var.

EMILY FRIDLUND

Kurtların Tarihi

Roman

Çeviren
Seda Çingay Mellor

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 6452
Edebiyat - 1833

Kurtların Tarihi / Emily Fridlund
Özgün adı: **History of Wolves**
Çeviren: **Seda Çingay Mellor**

Kitap editörü: **Darmin Hadzibegović**
Düzeltili: **Filiz Özkan**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Arzu Yaraş**

Baskı: Asya Basım Yayın Sanayi Tic. Ltd. Şti
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar / İstanbul
Telefon: (0 212) 693 00 08
Sertifika No: 52508

Çeviriye temel alınan baskı: Grove Press, New York, 2017
1. baskı: İstanbul, Eylül 2024
ISBN 978-975-08-6405-6

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2022
Sertifika No: 44719

Copyright © 2017 by Emily Fridlund
Bu kitabın telif hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<https://www.yapikrediyayinlari.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
facebook.com/yapikrediyayinlari
twitter.com/YKYHaber
instagram.com/yapikrediyayinlari

Nick için

Yaşamın ve zekânın tamamen ruhani olduğunun (ne maddeden yapıldığının ne de maddenin içinde olduğunun) bir anlığına bilincine varın, ondan sonra beden hiçbir şikâyette bulunmayacaktır.

Mary Baker Eddy,
Science and Health with Key to the Scriptures

Her şeye rağmen ölmeyeceğim, şimdi ölmeyeceğim, bundan sonra gerçekliğin içinde, gerçekliğe karşı yarı sağır halde, söndürülemez iradelerimizin yaktığı ateşle güzel kokulara bürünen odada yaşayacağım.

Timothy Donnelly, "The New Intelligence"

BİLİM

Paul'ü hiç düşünmüyör değilim. Tam anlamıyla uyanmamdan önceki anlarda sık sık aklıma geliyor, gerçi ne söylediğini ya da ona ne yaptığımı veya yapmadığımı hemen hemen hiçbir zaman hatırlayamıyorum. Zihnimde öylece kucağıma düşüyor. *Pat*. O olduğunu buradan anlıyorum. Bana yönelik bir ilgi yok, tereddüt yok. Diğerlerinden farkı olmayan bir akşamüstünde Doğa Merkezi'nde oturuyoruz, vücudu benimkine doğru geliyor, sevgiden ya da saygıdan ötürü değil, yalnızca kendi vücudunun nerede bitip başkasının nerede başladığına dair görgü kurallarına dikkat etmeyi henüz öğrenmediği için. Dört yaşında, uğraşacak bir baykuş yapbozu var, onunla konuşma. Konuşmuyorum. Kavak tüylerinden oluşan bir çığ, hava gibi sessiz ve ağırlıksız süzülerek pencerenin önünden geçiyor. Güneş ışığı değişiyor, yapboz bir baykuş haline geliyor, sonra yine dağılıyor, ayağa kalksın diye Paul'ü dürtüyorum. Gitme vakti. Vakit geldi. Ne var ki ayağa kalkmamızdan önceki saniyede, itirazını sızıldanarak dile getirip biraz daha kalmak istemesinden önce, esneyerek göğsüme yaslanıyor. Ve boğazım büzülüp kapanıyor. Çünkü bütün bunlar tuhaf, anlıyorsunuz ya. Birisinin senin vücudunun daima orada olacağını varsaymasının güzelliği harikulade ama aynı zamanda hüznü de.

Paul'den önce, bir an yaşıyorken bir an sonra aniden ölen sadece bir kişi tanııştım. Sekizinci sınıftaki tarih öğretmenim Mr. Adler'dı. Kahverengi kadife takım elbiseler, beyaz spor ayakkabılar giyer ve ders konusu Amerika olmasına karşın çarlardan bahsetmeyi tercih ederdi. Bir keresinde bize Rusya'nın son imparatorunun bir fotoğrafını göstermişti; ben de Mr. Adler'ı şimdi öyle canlandırıyorum kafamda, siyah sakallı, omuzları püsküllü, halbuki her zaman sinekkaydı tıraşlı ve hantaldı. Dördüncü sınıftan bir öğrencisi, Mr. Adler düştü diye bağırarak sınıfa daldığında İngilizce dersindeydim. Girişe yığıldık, orada yüzüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı, mavi dudakları halıyı emiyordu. "Sarası mı var?" diye sordu biri.

“Hapı falan var mı?” Hepimiz ürkmüştük. İzciler uygun ilkyardım teknikleri hakkında tartışırken, başarılı ve yetenekli çocuklar istedik fısıltularla Mr. Adler’ın belirtilerini değerlendiriyordu. Yanına gitmek için kendimi zorladım. Diz çöktüm ve kuru eti andıran elini tuttum. Kasım başlarıydı. Mr. Adler gitgide daha uzun aralıklarla ve zorlukla nefes alırken halıyı salyayla koyulaştırıyordu; uzaklardan gelen bir şenlik ateşi kokusu hatırlıyorum. Biri plastik torbalar içindeki çöpleri yakıyor, bir hademe ilk büyük kardan önce yapraklardan ve balkabağı kabuklarından kurtuluyordu.

Sağlık görevlileri Bay Adler’ı nihayet bir sedyeye yüklediğinde, izciler bir görev almayı umarak yavru köpekler gibi peşlerinden gitti. Açacak bir kapı, kaldıracak ağır bir şey istiyorlardı. Kızlar girişte gruplar halinde toplanmış, burunlarını çekiyordu. Birkaç öğretmen ne yapacaklarını, ne söyleyeceklerini bilemeden açık avuçlarını göğüslerine bastırmıştı.

Sağlık görevlilerinden biri, “Doors şarkısı mı o?” diye sordu. Başı dönen öğrencilere tuz paketleri dağıtmak için geride kalmıştı. Omuz silktim. Şarkıyı yüksek sesle mırıldanmışım herhalde. Sağlık görevlisi bana karton bir bardakta enerji içeceği verdi ve kurtarmaya geldiği benmişim gibi, bulduğu bütün canlıların içinden hastalığı sökün almak göreviymiş gibi, “Yavaş yavaş iç bakalım” dedi. “Yudum yudum iç.”

O zamanlar buraya Dünya Sudak Başkenti denirdi. 10 numaralı otoyolda bu minvalde bir tabela vardı, kafeteryanın yan tarafında da *mohawk* saçlı üç tane balığı gösteren bir duvar resmi. O balıklar daima yüzgeçli selamlar sunardı, gülümsemeler ve kaşlar, dişler ve dişetleri. Yine de kasım ayında büyük göller donduktan sonra şehir dışından balık tutmaya gelen olmazdı, başka bir şey yapmaya gelen de olmazdı. O günlerde tatil merkezimiz yoktu daha, yalnızca köhne eski motel vardı. Şehir merkezi şöyleydi: Kafeterya, nalbur, balık malzemeleri, banka. O zamanlar Loose River’daki en etkileyici yer eski kereste fabrikasıydı sanırım, bunun sebebi de fabrikanın yarı yarıya yanıp küle dönmüş olmasıydı, kararmış keresteler nehrin iki kıyısında kule gibi yükselirdi. Hemen hemen bütün resmi daireler, hastane, motorlu taşıtlar dairesi, Burger King ve polis karakolu yolun otuz beş küsur kilometre ötesindeki Whitewood’daydı.

Whitewood sağlık görevlileri Mr. Adler'ı alıp gtrdkleri gün okulun otoparkından çıkarken ambulansın kornasını aldılar. Hepimiz pencerelere dizilip seyrettik, sarı kepleriyle hokey oyuncuları bile, statik elektrik yüklü ponponlarıyla amigo kızlar bile. O sırada kar yağıyordu, hem de Őiddetle. Ambulans köŐeyi dönerken tepe ışıkları yola inen taneciklerin arasında çılgınca parladı. "Sirenleri amaları gerekmez mi?" diye sordu biri; balmumlu küçük bardağımdaki son enerji ieeği yudumunu incelerken düŐündüm: İnsanlar nasıl bu kadar aptal olabiliyor?

Mr. Adler'in yerine atanan Mr. Grierson başka bir dünyaya ait kopkoyu bir güneş yanığıyla Noel'den bir ay önce geldi. Tek kulağında altın halka bir küpe vardı, incimsi düğmeli parlak beyaz bir gömlek giyiyordu. Daha sonra öğrendiğimize göre California'dan, deniz kıyısındaki özel bir kız okulundan gelmiŐti. Onu kiŐ ortasında ta Kuzey Minnesota'ya getiren Şeyin ne olduğunu kimse bilmiyordu ama kendisi bir haftanın sonunda Mr. Adler'in Rusya İmparatorluğu haritalarını indirip yerine Amerikan Anayasası'nın büyütülmüŐ kopyalarını astı. Üniversitede tiyatro konusunda çift anadal yaptığını açıkladı, bu da bir gün kollarını iki yana açarak sınıfın önünde durup Bağımsızlık Bildirgesi'ni baştan sona ezberden okumasını açıklıyordu. Sadece yaŐam, özgürlük ve mutluluk peŐinde koŐmakla ilgili yüce bölümleri değil, sömürgelere uygulanan zorbalıklarla ilgili iğneleyici, sefil kısımları da. Onu sevmemizi ne kadar çok istediğini anlayabiliyordum. Kutsal onurumuz üzerine karŐılıklı yemin ettiğimiz bölüme gelince, "Bunun anlamı ne?" diye sordu Mr. Grierson.

Hokey oyuncuları kavuŐturdukları ellerine dayanmıŐ halde masum masum uyuyordu. Başarılı ve yetenekli çocuklar bile etkilenmemiŐti, mekanik kalemlerini uçları hastanedeki iğneler gibi iğrenç bir Şekilde dışarı çıkana kadar tıkırdatıp duruyorlardı. Sıraların arasındaki boŐluktan birbirlerine kalemlerle hücum ediyor, kibirli kibirli "*En garde!*" diye tıslıyorlardı.

Mr. Grierson, Mr. Adler'in masasına oturdu. Yaptığı okuma yüzünden nefes nefese kalmıştı, orta yaşlı olduğunu sanki üstünden fazla parlak bir ışık geçmiŐ gibi tuhaf bir Şekilde birden fark ettim. Yüzündeki terleri, boğazındaki gri sakal gölgesinin altında atan nabzını görebiliyordum. "ocuklar. Millet. İnsanın haklarının 'izahtan vareste' olması ne anlama geliyor? Hadi ama. Biliyorsunuz bunu."

Gözlerinin, soğuğa rağmen kıpkırmızı şeffaf bir süveter giymiş parlak siyah saçlı Lily Holburn'e takıldığını gördüm. Kızın güzelliğinin onu kurtarabileceğini, Lily'nin hepimizden güzel olduğu için aynı zamanda merhametli de olacağını düşünür gibiydi. Lily'nin iri kahverengi gözleri, disleksisi, erkek arkadaşı vardı, kalemi yoktu. Mr. Grierson'ın bakışları altında yüzü yavaş yavaş kızardı.

Gözlerini kırıştırdı. Mr. Grierson, her ne söylerse söylesin onunla aynı fikirde olacağını üstü kapalı biçimde vaat ederek başını salladı. Lily geyik gibi dudaklarını yaladı.

Elimi niye kaldırdığımı bilmiyorum. Lily için öyle aman aman üzülmediğim söylenemezdi. Ya da Mr. Grierson için. Yalnızca gerilim bir an için dayanılmaz bir hal almış, durumun gerektirdiği her türlü ölçünün dışına taşmıştı. "Bazı şeylerin kanıtlanmasına gerek olmadığı anlamına geliyor" dedim. "Bazı şeyler vardır, hepsi bu. Değiştirilemezler."

"Doğru!" dedi Mr. Grierson minnetle; özellikle bana değil de karşısına çıktığına inandığı şansa minnet duyduğunu biliyordum. Bunu yaptığım olur. İnsanlara istediklerini veririm, benden geldiğini anlamazlar. Lily ise tek bir kelime etmeden insanları yürekendirir, kendilerini özel hissetmelerini sağlar. Yanaklarında gamzeleri, süveterinin altında Tanrı'dan gelen işaretlermiş gibi parlayan meme uçları vardı. Benim göğsüm yassı, merdiven korkuluğu gibi dümdüzdü. İnsanların kendilerini yargılandığı gibi hissetmelerine neden olurum.

O sene kış üstümüze çöktü, dizlerinin üstüne yığıldı ve yorgunluktan tükenmiş halde öylece kaldı. Aralık ayının ortasında o kadar çok kar yağdı ki spor salonunun çatısı bel verdi ve okul bir hafta tatil edildi. Okul tatil olunca hokey oyuncularını buzda balık avlamaya gitti. İzci göllerde hokey oynuyordu. Sonra anacade boyunca dizi dizi renkli ışıklarıyla, Lüteryan ve Katolik kiliselerinin birbiriyle yarışan İsa'nın doğumu sahneleriyle (birinde koyunlar yerine boyalı kum torbaları vardı, öbüründe bebek İsa bir parça buzdan yontulmuştu) Noel geldi. Yeni yıl şiddetli bir fırtına daha getirdi. Ocak ayında okul yeniden açıldığında Mr. Grierson'ın kolalı beyaz gömleklerinin yerini alelade süveterler, halka küpesinin yerini bir çivi almıştı. Biri ona optik form makinesini nasıl kullanacağını öğretmiş olacaktı, zira bir hafta boyunca Lewis ve Clark'ı işledikten sonra ilk

sınavını yaptı. Biz sıralarımıza eğilmiş minik daireleri doldururken o da bir tükenmez kalemı tıkırdatarak aralarda geziniyordu.

Ertesi gün Mr. Grierson dersten sonra sınıfta beklememi istedi. Masasının arkasına geçip soğuktan çatlamış, parmaklarının altında soyulan dudaklarına dokundu. “Sınavdan pek iyi not alamadın” dedi.

Bir açıklama bekliyordu, ben de kendimi savunurcasına omuzlarımı kaldırdım. Ama bir şey söylememe fırsat kalmadan, “Bak, özür dilerim” dedi Mr. Grierson. Kulağındaki çiviye, incecik, pütürlü vidayı çevirdi. “Ders planlarımdaki pürüzleri halletmeye çalışıyorum hâlâ. Ben gelmeden önce ne öğreniyordunuz?”

“Rusya’yı.”

“Ya.” Yüzünden bir aşağılama geçti, yerine hemen bir memnuniyet ifadesi geldi. “Demek taşrada Soğuk Savaş hâlâ sürüyor.”

Mr. Adler’ı savundum. “Sovyetler Birliği’nden bahsetmiyorduk. Çarları işliyorduk.”

“Ah, Mattie.” Kimse bana Mattie demezdi. Arkadan omzuma vurulması gibi bir şeydi bu. Adım Madeline’di ama okulda bana Linda, Komünist ya da Kaçık derlerdi. Ellerimi kazağımın kollarının içinde yumruk yaptım. Mr. Grierson sözlerine devam ediyordu. “Stalin’den ve bombalardan önce kimse çarlarla ilgilenmiyordu. Uzak bir sahnedeki kuklaları hepsi, hiçbir önemleri yoktu. Sonra 1961 yılında bütün Mr. Adler’lar üniversiteye gitti ve eski Rus oyuncularına, başka bir yüzyılın akraba evliliği ürünü prenseslerine yönelik genel bir nostalji doğdu. Onları ilginç kılan, etkisiz oluşlarıydı. Anlıyor musun?” Sonra gözlerini hafifçe kısarak gülümsedi. Ön dişleri beyaz, köpek dişleri sarıydı. “Ama daha on üç yaşındasın.”

“On dört.”

“Sadece yanlış bir başlangıç yaptıysak özür dilemek istemiştim. Yakında daha sağlam temeller kuracağız.”

Ertesi hafta bir gün, okuldan sonra sınıfına uğramamı istedi. Bu defa çiviye kulağından çıkarıp masasının üstüne koymuştu. İşaret ve başparmaklarıyla kulak memesinin etrafındaki eti çok hafifçe ovalıyordu.

“Mattie” dedi yerinde doğrularak.

Beni masasının yanındaki mavi plastik sandalyeye oturttu, kupağıma bir deste parlak broşür bıraktı, parmaklarıyla bir Kızılderi

çadırı kurdu. “Bana bir iyilik yaparsın değil mi? Bunu istemek zorunda olduğum için beni suçlama. İşim bu.” Olduğu yerde kıvrandı.

Ondan sonra da Tarih Maratonu'nda okul temsilcisi olmamı istedi.

“Harika olacak” dedi ikna edici olmayan bir sesle. “Ne yapacaksın biliyor musun, bir poster hazırlayacaksın. Sonra Vietnam Savaşı için askere yazılanlarla savaşa gitmemek için sınırdan Kanada'ya kaçanlar falan hakkında bir konuşma yapacaksın. Ya da belki Ojibwa halklarının kutsal arazilerine gösterilen saygısızlıkla ilgili konuşursun? Veya buraya yerleşen, toprağa bağlı halklar hakkında. Yerel bir şey, etik açıdan şüpheli bir şey işte. Anayasaya da bağlanabilecek bir şey.”

“Kurtları anlatmak istiyorum” dedim.

“Ne? Kurtların tarihi mi?” Şaşırmıştı. Sonra başını iki yana sallayıp sırtıttı. “Doğru ya. On dört yaşında bir kızsın.” Gözlerinin etrafı kıvrıldı. “Hepiniz atlara ve kurtlara takmışsınız. Buna bayılıyorum. Bayılıyorum. Öyle tuhaf ki. Niye böyle?”

Annemle babamın arabası olmadığı için, otobüsü kaçıncı eve şöyle giderdim: 10 numaralı yolun sürülmüş kenarları boyunca beş kilometre yürüyor, Still Lake Yolu'ndan sağa dönüyordum. Bir buçuk kilometre daha yürüdüktan sonra yol çatallanıyordu. Sol taraf kuzeye doğru gölü takip ediyor, sağ taraf sürülmemiş bir tepeye sapıyordu. Orada durur, kot pantolonumun paçalarını çoraplarımın içine sokar, yün eldivenlerimin bileklerindeki bağları düzeltirdim. Kışları, arkalarındaki turuncu renkli gökyüzüyle ağaçlar damara benzerdi. Dalların arasındaki gökyüzü güneşten yanmış gibi görünürdü. Karların ve sumak çalılarının arasında yirmi dakika yürürdüm, köpekler ancak ondan sonra beni duyar ve zincirlerini çekiştirmeye başlardı.

Eve vardığımda hava kararıştı. Kapıyı açınca annemi kolları mürekkep karası suyun içine dirseklerine kadar girmiş halde lavaboya eğilmiş buldum. Uzun, düz saçları yüzünü ve boynunu perdeliyor, bu da ona ketum bir hava veriyordu ama sesi baştan aşağı Ortabatı ünlüleriyle dolu, baştan aşağı açık ünlülerden müteşekkil Kansas aksanıydı. Arkasına dönmeden, “Tıkanmış giderler için edilecek dua var mı?” dedi.

Eldivenlerimi odun sobasının üstüne bıraktım, orada katılışp kalacak, sabah ellerime tam oturmayacaklardı. Ceketimi çıkarmadım, içerisi soğuktu.

Kendi ceketini lavabodaki sudan ıslanmış annem masanın başına yığılır gibi oturdu ama yağlı ellerini gölden yakaladığı kıymetli bir şeymiş, hâlâ kıpırdanıp duran canlı bir şeymiş gibi havada tutuyordu. Pişirip bize yedirebileceği bir şey, güzel bir çift tatlısu levreği. “Lavabo açıcı lazım. Hay aksi.” Havaya baktı, sonra avuçlarını çadır bezinden ceplerine çok yavaşça sildi. “Lütfen yardım et. İnsan yaşamı denen bu acınası farsa sonsuz acıma gösteren Tanrı.”

Yarı şaka yarı ciddi söylemişti bu sözü. Bunu biliyordum. Annemle babamın seksenlerin başında çalıntı bir kamyoneti nasıl Loose River’a sürdüklerini, babamın nasıl tüfek ve ot stokladığını, komün dağıldığında annemin ne kadar hippie fanatizmi varsa hepsinin yerine Hıristiyanlığı koyduğunu anlattıkları hikâyelerden biliyordum. Kendimi bildim bileli haftada üç gün (çarşamba, cumartesi ve pazar) kiliseye giderdi annem çünkü nedamet getirmenin işe yarayacağını, geçmişin bir kısmının yıllar içinde yavaş yavaş tersine çevrilebileceğini umuyordu.

Tanrı’ya inanırdı ama cezaya bırakılmış bir kız evlat gibi bir tür garazla yapardı bunu.

“Köpeklerden birini alıp geri gidebilir misin?”

“Kasabaya mı döneyim?” Hâlâ soğuktan titriyordum. Bu düşünce bir saniyelğine fena halde tepemin atmasına yol açtı, kalan her şeyi silip temizledi. Parmaklarımı hissetmiyordum.

“Belki gidemezsin.” Uzun siyah saçlarını geriye savurup bileğiyle burnunu sildi. “Yok yok, olmaz. Hava muhtemelen sıfırın altındadır. Özür dilerim. Gidip bir kova daha alayım.” Ama sandalyesinden kıpırdamadı. Bir şey bekliyordu. “Böyle bir şey istediğim için özür dilerim. İstedim diye bana kızamazsın.” Yağlı ellerini kavuşturdu. “Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim.”

Her özür kelimesiyle sesi yarım perde yükseliyordu.

Konuşmadan önce bir saniye bekledim. “Sorun değil” dedim.

Mr. Grierson’la ilgili mesele şu. Onun Lily’nin sırasının yanında nasıl diz çöktüğünü gördüm. Nasıl, “Gayet iyi gidiyorsun” dediğini ve elini büyük bir dikkatle, kâğıt ağırlığıymış gibi Lily’nin omurgasına koyduğunu gördüm. Parmak uçlarını nasıl kaldırdığını ve

Lily'yi pıt pıt okşadığımı. Karen'lar*, yani amigo kızlar konusunda nasıl meraklandığımı ve onlardan nasıl korktuğumu gördüm. Amigo kızlar bazen yün tozluklarını çıkarır, diken diken tüylerle pütür pütür olmuş beyaz, çıplak kış ciltlerini gözler önüne sererlerdi. Tozlukları bacaklarını kaşındırır, onlar da kaşır, sonunda yara kabuklarının üstüne küçük tuvalet kâğıdı parçaları yapıştırılması gerekirdi. Sınıfta sorduğu bütün soruları nasıl onlardan birine, Karen'lara ya da Lily Holburn'e yönelttiğini görüyordum. "Kim cevap verecek? Kimse var mı?" der, sonra elini telefon yaparak sesini alçaltıp, "Alo, Holburn malikânesi mi, Lily'yle görüşebilir miyim?" diye hırlardı. Lily kızarır, dudakları kapalı halde ceketinin yenine doğru gülümserdi.

Okuldan sonra onunla görüştüğümde Mr. Grierson başımı iki yana salladı. "Şu telefon şeyi aptalcaydı değil mi?" Utanmıştı. Her şeyin yolunda olduğuna, iyi bir öğretmen olduğuna dair güvence istiyordu. Bütün küçük yanlışları için affedilmeyi istiyordu ve kollarımı kavuşturduğum ve sınavlarda başarısız olduğum için sıradanlığımın kasıtlı olduğunu, kişisel olduğunu düşünüyorsa benziyordu. İnce, mavi bir tenekeyi masadan bana doğru kaydırarak beceriksizce bir tavırla "Al" dedi. Enerji içeceğinden birkaç yudum aldım, öyle tatlı ve öyle kafeinli bir şeydi ki neredeyse anında kalbimin gümbürdemesine yol açtı. Birkaç yudum daha içtikten sonra sandalyemde titriyordum. Birbirlerine vurmalarını önlemek için dişlerimi sımsıkı kenetlemek zorunda kaldım.

"Mr. Adler hiç film gösterir miydi size?" diye sordu.

Oyununa niye ayak uydurdum bilmiyorum. Onu niye pohpohladığımı bilmiyorum. "Siz ondan çok daha fazla film gösteriyorsunuz" dedim.

Tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsedi. "Ee, proje nasıl gidiyor bakalım?"

Buna cevap vermedim. Onun yerine Mr. Grierson'ın enerji içeceğinden davetsiz bir yudum daha aldım. Lily Holburn'e nasıl baktığını gördüğümü, o bakışı Lily'nin anladığından daha iyi anladığımı, ondan hiç hoşlanmamama karşın (telefon şakasını tüyler ürpertici, küpesini de zavallı bulmama karşın) onu anladığımı bilmesini

* Amerika Birleşik Devletleri'nde kendini ayrıcalıklı gören, her şeye hakkı olduğunu düşünen, genellikle cahil, orta sınıftan beyaz kadınlara takılan isim. (ç. n.)

istiyordum. Ne var ki teneke boştu. Dudaklarımı metalin üstüne koyup yutkunuyormuş gibi yapmak zorunda kaldım. Pencerenin dışında sulu sepken bütün kar tanelerini reçineye çeviriyor, bütün dünyayı taş gibi sertleştiriyordu. Bir saate kalmadan hava karacaktı. Köpekler beklerken zincirlerinin izin verdiği yere kadar uzanacaklardı. Mr. Grierson ceketini giyiyordu. “Çıkalım mı?” Eve nasıl gittiğimi hiç sormadı, tek bir kere bile sormadı.

Mr. Grierson Tarih Maratonu’nu ikimiz de bunun angarya olduğunu biliyormuşuz gibi ele alıyordu. Bense gizli gizli kazanmak istiyordum. Bir kurt görmeye kararlıyım. Geceleri Eskimo botlarıyla, kayak maskesiyle ve babamın kaz tüyü ceketıyla dışarı çıkardım. Ceket babamın kokularıyla doluydu, tütün, küf ve acı kahve. O uyurken vücudunu giyinmek gibiydi, varlığına, sessizliğine ve cüssesine hak kazanmak gibi. En uçtaki balıkhanenin yakınlarındaki eski bir buz kovasının üstüne oturup bir termostan kaynamış su yudumlardım. Ama kışın bu kadar geç vakitlerinde burada nadiren kurt görülürdü, benim de tek görebildiğim uzaklardaki, üstleri kargalarla kaynaşan kütüklerdi. Sonunda ölü bir kurda razı gelmek zorunda kaldım. Cumartesi kar ayakkabısıyla yürüyerek Orman Hizmetleri Doğa Merkezi’ne gidiyor, orada lobideki, gözleri candan, tırnakları mercandan, çökmüş kara yanakları gülümsemeye benzer bir şekilde geriye çekilmiş dişi kurdu inceliyordum. Merkezin doğa bilimcisi Peg, kurdun kuyruğuna dokunmaya çalıştığımı görünce suratını astı. “I-ih” diye azarladı. Bana ayıcık şekerlemelerinin yanı sıra taksidermi teknikleriyle ilgili bilgi verdi, kilden gözkapaklarının, poliüreten köpükten kasların nasıl yapılacağını anlattı. “Deriyi ütüle, deriyi ütüle” diye uyardı beni.

Tarih Maratonu’nun sabahında, evimizin arkasındaki yaşlı çam ağacından testereyle bir dal kestim. İğneler küçük pervaneler gibi karlara döküldü. Okuldan sonra, Whitewood’a giden ücretsiz kumarhane servisine bindim, huzureviden gelen yaşlıların yanından kurt posterimi ve dalı çeke çeke geçtim. Bana kaşlarını çattılar ama bir şey söylemediler. Whitewood Lisesi’nin toplantı salonunda, kritik önem taşıyan atmosferi yaratmak için dalı konuşmacı kürsüsüne dayadım. Uluyan kurtların duyulduğu ses kaydını sürekli tekrarlayacak biçimde ayarladım. Konuşmama başladığımda ağızım kuruydu ama notlarıma bakmam gerekmedi, benden önce çıkan